

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.514 van 15 oktober 2002
in de zaak A. 111.337/XIV-6901.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 8 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 november 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Slowaakse nationaliteit, is in België binnengekomen op 2 augustus 2001 en heeft zich op 3 augustus 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 13 augustus 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 augustus 2001 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Slowaaks staatsburger van Roma-origine verklaart uw land van herkomst omwille van onderstaande redenen verlaten te hebben. In Slowakije kende u allerlei problemen omwille van uw origine. U vond als Roma-zigeuner de voorbije twee jaar geen werk in Slowakije. In mei 2001 was u met uw dochter J.(O.V. 5120619) in Kosice aan het wandelen. Plotseling sprongen er uit een voorbijrijdende politiewagen een tiental agenten. Zonder reden sloegen en schopten twee van hen u. Ze gingen spontaan weg en u ging naar spoedgevallen. Toen u tegen de arts zei dat u een medisch attest wilde om tegen de politie klacht neer te leggen weigerde hij u dat. Toch ging u dezelfde dag bij de politie klacht neerleggen. Er werd een PV opgesteld. U vernam hierna niets meer van de politie. Ook in mei of juni 2001 werd u in Kosice aangevallen door een groep skinheads. Ze sloegen uw voorste tanden uit. Een van hen urineerde op u. Toen u vervolgens naar een ziekenhuis om hulp ging werd u weggestuurd. De volgende dag

werd u toch door een tandarts verzorgd. Nog in diezelfde periode stopte voor uw huis een politiewagen met de twee agenten die u voordien hadden geslagen. Ze wilden uw dochter meenemen maar u kon tussenbeide komen. U werd gehandboeid en meegenomen naar een onbestemde ruimte. Daar werd u vastgeketend en uitgekleeft. Met een tang werd een uwer vingernagels uitgerukt. Tot bewustzijn kwam u in een nabijgelegen container. U ging vervolgens naar een dokter doch die geloofde uw verhaal niet. U ging naar huis maar dezelfde avond kwamen dezelfde agenten naar uw woning. Ze zegden dat u binnen 24 uur Slovakije diende te verlaten. Enkele dagen voor uw vertrek tenslotte overstroomde de wijk waar u woonde. Uw huis werd volledig vernield. U logeerde nog enkele dagen bij uw schoonbroer, wiens huis in dezelfde wijk nog gedeeltelijk overeind stond. Daarna vertrok u naar België. Op 3 augustus 2001 vroeg u in België de status van vluchteling aan.

Uw vluchtrelaas op het Commissariaat-Generaal wijkt af van het vluchtrelaas van uw dochter J. (O.V. 5120619) aldaar en van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaart uw dochter op het Commissariaat-Generaal dat u in mei 2001 uw voorste tanden verloor als gevolg van een aanval door enkele politieagenten (verslag cgvs, p2). Uzelf verklaart echter uw voorste tanden verloren te hebben als gevolg van een aanval door enkele skinheads (verslag cgvs, p7). Met betrekking tot het incident met de politieagenten maakt u op het Commissariaat-Generaal gewag van een tiental agenten die uit een politiecombi sprongen (verslag cgvs, p4). Uw dochter maakt met betrekking tot dit incident slechts gewag van een paar agenten, die daarenboven te voet en niet met een politiecombi op pad zouden zijn (verslag cgvs, p2). Verder verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw nagel eruit werd getrokken door 'gemaskerde mannen' (verslag dvz, p. 13). Op het Commissariaat-Generaal verklaart u dat het politieagenten waren die dat deden (verslag cgvs, p5,6). Voorts verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat diegenen die uw nagel eruit trokken u met hun wagen terug naar de stad brachten (verslag dvz, p. 13). Op het Commissariaat-Generaal stelt u dat diegenen die uw nagel eruit trokken u vervolgens in een container dumpten, en u daarna te voet naar een dokter ging (verslag cgvs, p6). Daarenboven situeert uw dochter het moment dat de politie haar trachtte mee te nemen na zonsondergang (verslag cgvs, p3). Uzelf situeert dat moment omstreeks het middaguur (verslag cgvs, p6). Bovenstaande vaststellingen laten niet toe verder geloof te hechten aan uw asielrelaas. We kunnen bij u dan ook geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging vaststellen zoals voorzien in de Conventie van Genève. Derhalve kunnen we -net als bij uw dochter J.-besluiten met een bevestiging van de weigering van verblijf. Het door u aangebrachte Slovaaks paspoort kan niets aan voornoemd besluit wijzigen. (...).”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“Eerste middel

- III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;
- III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 19.09.2001 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 13.08.2001.
In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er tegenstrijdigheden zijn in het verhaal en dat van zijn dochter en dat er tevens tegenstrijdigheden zijn tussen het eerste en tweede interview van mijn verzoeker.
- III.3. Vooreerst moet opgemerkt dat de dochter J. V. zich vergist dat tijdens het eerste incident met de twee politiemannen zijn voortanden werden uitgeslagen. Dit was een anders incident waar de dochter niet bij was.
Er is geen tegenspraak omtrent het aantal politiemannen, die mijn verzoeker aanvielen. Zowel mijn verzoeker als zijn dochter zeggen dat het er twee waren. De dochter vergist zich wanneer zij zegt dat zij te voet waren. Zij waren kort voordien men een tiental uit een politiecombi gesprongen. Mogelijks heeft de dochter dit niet opgemerkt.
Met betrekking tot het eerste interview dient gesteld dat de vertaling zeer slecht verliep, gezien de tolk een Pool was en slechts 10 % vertaalde van hetgeen gezegd werd. Bovendien valt er te vrezen dat heel wat zaken onnauwkeurig werden overgebracht.
Mijn verzoeker heeft zowel gedurende het eerste, als tijdens het tweede interview gezegd dat het de politiemannen waren die zijn nagel uittrokken. Hij heeft nooit gezegd dat het gemaskerden waren. Bovendien heeft hij nooit gezegd dat de politiemannen hem naar huis brachten. Mogelijks is hij een (in) verwarring met het feit dat hij gezegd heeft dat diezelfde avond deze politiemannen aan huis kwamen om hem te bedreigen. Hij is op eigen kracht uit de container weggelopen en is naar de dokter gegaan. Zijn dochter vergist zich wanneer zij zegt dat dit 's avonds was. Het was 's middags. Het was 's avonds dat de twee politiemannen terugkeerden.
- III.4. Dat bovendien het Commissariaat-Generaal het Roma-probleem compleet verkeerd inschat. Dat er in Slowakije heel wat problemen zijn met racistische daden tegen roma's. Dat de overheid dit laat betijen. Dat dit betijen vooral blijkt uit de laksheid waarmee de politie en het gerecht optreden. Wie een Roma-inwoner in elkaar slaat wordt hooguit 2 á 3 weken opgesloten en wie een zigeuner vermoordt krijgt amper één jaar gevangenisstraf. Bovendien is de politie afzijdig. Zij laten manifestaties van racisten toe en grijpen zelfs niet in wanneer tijdens een demonstratie een ongewapende en niet-provocerende zigeuner in elkaar geslagen wordt.
Dat bij terugkeer naar hun land, zij zeker zullen gedood worden, want zij worden geseind als ze het land binnenkomen en worden gevolgd door bendes.
Dat tenslotte aan mijn verzoeker alle sociale en economische rechten ontnegd worden, zoals onderwijs, geneeskundige verzorging, woning en werk. Dat dit mijn verzoeker systematisch en constant discrimineert en rechtstreeks raakt.
- II.5. In zijn beslissing dd. 19.09.2001 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoekster in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de bovenvermelde wetsartikelen.”;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker de schending inroept van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet, schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de Conventie van Genève en van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet; dat verzoeker aanvoert dat zijn dochter J. V. zich vergist heeft wanneer zij stelde dat tijdens het eerste incident met de twee politiemannen zijn voortanden werden uitgeslagen; dat verzoeker stelt dat er geen tegenspraak is tussen zijn verklaring en die van zijn dochter met betrekking tot het aantal politiemannen die hem aanvielen : zowel verzoeker als zijn dochter verklaarden dat het er twee waren; dat zijn dochter zich evenwel heeft vergist wanneer zij stelde dat zij te voet waren; dat verzoeker aanvoert dat de vertaling tijdens het eerste interview zeer slecht verliep omdat de tolk een Pool was; dat verzoeker stelt dat hij nooit heeft gesproken over “gemaskerden” die zijn nagels uittrokken en hij nooit heeft gezegd dat de politiemannen hem naar huis brachten; dat zijn dochter zich echter vergiste toen ze verklaarde dat het ‘s avonds was; dat verzoeker verwijst naar de racistische daden tegen Roma’s in Slowakije en de lakse houding van de politie en het gerecht waardoor zij bij een eventuele terugkeer naar hun land zullen worden gedood;

3.2.2. Overwegende dat vooreerst dient opgemerkt dat artikel 48 van de Vreemdelingenwet zich beperkt tot het poneren van een algemeen recht om als vluchteling te worden erkend indien men voldoet aan de voorwaarden; dat personen die zich beroepen op de Vluchtelingenconventie echter niet automatisch asiel kunnen verkrijgen; dat hiervoor een bepaalde procedure dient te worden gevolgd, die onder meer een ontvankelijkheidsfase inhoudt; dat de ontvankelijkheid van een asielaanvraag wordt beoordeeld aan de hand van de criteria vernoemd in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat het met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet is dat verzoekers asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard; dat de schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan worden ingeroepen; dat artikel 49 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Als vluchteling in de zin van deze wet worden beschouwd en tot verblijf of vestiging in het Rijk worden toegelaten:

1/ de vreemdeling die krachtens de internationale akkoorden van vóór het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling, en van de Bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, in België de hoedanigheid van vluchteling bezat vóór de inwerkingtreding van de wet van 26 juni 1953 houdende goedkeuring van genoemd verdrag;

2/ de vreemdeling die als vluchteling is erkend door de Minister van Buitenlandse Zaken of door de internationale overheid waaraan de Minister zijn bevoegdheid heeft overgedragen;

3/ de vreemdeling die (als) vluchteling wordt erkend door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen;

als vluchteling in de zin van deze wet wordt eveneens beschouwd, de vreemdeling die, nadat hij als vluchteling werd erkend terwijl hij zich op het grondgebied van een andere staat, verdragsluitende partij bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, door de Minister of diens gemachtigde tot verblijf of vestiging in het Rijk is toegelaten, op voorwaarde dat zijn hoedanigheid van vluchteling bevestigd wordt door de overheid bedoeld in het eerste lid, 2/ of 3/”;

dat verzoeker zich vluchteling heeft verklaard of een aanvraag heeft ingediend om als dusdanig te worden erkend; dat verzoeker echter geen vluchteling is in de zin van artikel 49 van de Vreemdelingenwet; dat bijgevolg verzoeker de schending van artikel 49 niet dienstig kan inroepen; dat de Conventie van Genève geen directe werking heeft; dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen, zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat aan deze doelstelling werd tegemoet gekomen; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en deze afdoende moeten zijn; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze fase van de procedure de opdracht heeft zich met kennis van zaken uit te spreken over de ontvankelijkheid van de aanvraag, in het bijzonder door na te gaan of de motieven van de vreemdeling die vraagt om als vluchteling erkend te worden steek houden en eerlijk zijn; dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen; dat het het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de onontvankelijkheid van verzoekers asielaanvraag; dat op basis van artikel 52, § 2, 2/ van de Vreemdelingenwet de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een asielaanvraag onontvankelijk kan verklaren indien ze bedrieglijk is; dat in casu dient te worden vastgesteld dat er verschillende tegenstrijdigheden bestaan tussen de opeenvolgende verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en vervolgens in dringend beroep op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat bovendien in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de talrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen tussen verzoeker en zijn dochter .J. V., die afgelegd zijn in dringend beroep op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat het vaststellen van tegenstrijdigheden in de verklaringen omtrent essentiële elementen van de asielaanvraag voldoende is om de aanvraag als bedrieglijk te beoordelen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van zijn beslissing geen rekening kan houden met eventuele vergissingen door de kandidaat-vluchteling tijdens de verklaringen afgelegd; dat van de asielzoeker mag verwacht worden dat, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, zij de feiten nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeven aan de overheden; dat bovendien verzoeker de talrijke vergissingen van zijn dochter poneert zonder deze vergissingen echter aan te

tonen; dat verzoeker uitdrukkelijk in dringend beroep verklaarde dat een tiental agenten uit de wagen sprongen waarbij vervolgens twee agenten hem sloegen en twee hem vasthielden; dat verzoekers dochter uitdrukkelijk omtrent dezelfde feiten verklaarde dat een paar agenten naar haar vader toestapten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de vergelijking van beide verklaringen een aantal tegenstrijdigheden afleidt niet onredelijk is; dat bij het begin van de procedure verzoeker om bijstand heeft verzocht van een tolk die de Slowaakse taal machtig is; dat uit het administratief dossier blijkt dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken is gevoerd in het Slowaaks en dat het verslag aan verzoeker werd voorgelezen in het Slowaaks; dat verzoeker in het verhoorverslag erkent dat de genoteerde verklaringen overeenstemmen met de inlichtingen die hij heeft gegeven; dat verzoeker ten slotte nalaat aan te tonen welke communicatieproblemen zich hebben voorgedaan en in welke mate dit zijn rechten heeft aangetast; dat uit het verhoorverslag opgesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker over “gemaskerden” heeft gesproken die hem na de martelingen terug naar de stad brachten; dat aangezien verzoeker zich akkoord verklaarde met de inhoud van het verslag de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tussen de opeenvolgende verklaringen redelijkerwijze tegenstrijdigheden kon vaststellen; dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd is; dat na een uiteenzetting van het vluchtrelaas de beslissing gedetailleerde overwegingen bevat die de beslissing afdoende motiveren; dat verzoeker wijst op de racistische problemen in zijn land van herkomst; dat zulk een opmerking over de algemene situatie in een land echter niet voldoende is om een asielaanvraag te ondersteunen; dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht op basis van de gegevens die aanwezig zijn in het dossier; dat het niet voldoende is dat verzoeker verwijst naar de algemene toestand voor Roma's in zijn thuisland, maar hij elementen moet aanbrengen die er op wijzen dat hij zelf voldoet aan de criteria vermeld in de vluchtelingenconventie; dat met de individuele situatie van de asielaanvragers rekening moet worden gehouden; dat, aangezien verzoeker geen elementen aanbrengt die wijzen op een persoonsgerichte systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en dat met betrekking tot alle aangebrachte elementen tengevolge van tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid op fundamentele wijze aangetast is, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet onzorgvuldig heeft gehandeld bij het niet toekennen van de vluchtelingenstatus aan verzoeker; dat, wat de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt bij de uitoefening van zijn wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan; dat in de bestreden beslissing de motieven op basis waarvan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag heeft besloten worden opgesomd; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel gebruik heeft gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien oktober tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.